

politisk holdning om, at sygeplejerskerne skal have noget mere, hvad er det så, de skal have?

(Kort bemærkning).

Mogens Andreassen (DF):

Hvis jeg forstod hr. Bjarne Laustsen rigtigt, sagde han lige nu, at vi ikke gik ind for et indgreb. Jamen det har vi jo aldrig sagt. Vi har netop sagt, at indgrebet er nødvendigt i den situation, vi står i, og med hensyn til det, vi tænker os, kunne det jo ske, der kom ændringsforslag, som vi skulle behandle videre, og det kunne netop være et et forslag om kompensation.

Susanne Clemensen (CD):

I CD har vi de sidste par dage offentligt udtalt, at hvis og når regeringen fandt, at det var nødvendigt med et indgreb i sygeplejerskekonflikten, var der stor sandsynlighed for, at CD ville bakke op om et sådant indgreb. Det har vi gjort, fordi vi synes, der de sidste par dage har været nogle eksempler oppe i pressen, særlig på hjemmeplejeområdet, hvor de praktiserende læger har sagt, at det ikke var deres opgave at foretage medicindosering, sårforbinding eller andre ting. Ganske vist er situationen på nuværende tidspunkt ikke livstruende, men det kan ikke udelukkes, at de patienter ville komme i en livstruende situation, hvis konflikten fik lov til at løbe. Det er baggrunden for, at CD har sagt det, vi har sagt.

Vi har stor tillid til, at regeringen, som har fulgt denne konflikt tæt, er nået frem til det, som på nuværende tidspunkt er det eneste rigtige, nemlig at gribe ind i denne konflikt. Vi har bemærket, som der også står i lovforslagets bemærkninger, at der ikke er nogen udsigt til, at parterne selv ville kunne løse konflikten, og at konflikten allerede på nuværende tidspunkt må betegnes som alvorlig. Det er altså årsagen til, at CD bakker op om det lovforslag, som regeringen nu har fremsat.

Anders Samuelson (RV):

Helt tilbage i 1925, under den daværende regering Stauning, udbrød der en arbejdskamp, der omfattede ca. 100.000 arbejdere. Da konflikten havde løbet en tid, besluttede regeringen sig for at løse konflikten ved en provisorisk lov om tvungen voldgift, hvis et stillet mæglingforslag ikke blev vedtaget. Forslaget blev imidlertid vedtaget, og den påtænkte lov blev dermed overflødig.

Under en senere debat i Folketinget blev der med stemmer både til højre og til venstre for Det Radikale Venstre vedtaget en udtalelse, hvori det bl.a. hedder, at arbejdskampe kan bringe så alvorlige samfundsinteresser i fare, at arbejdsstandsningens ophør gennem samfundsforanstaltninger kan blive en nødvendighed. Hermed blev det, der var og stadig er Det Radikale Venstes principielle syn på samfundret i forholdet til organisationerne, for første gang tilkendegivet af et bredt flertal i Folketinget.

Siden fremkom en arbejdskommission, som var nedsat af bl.a. den radikale P. Munch, med synspunkter, der klart markerede formålet med Forligsinstitutionen og formålet med en eventuel voldgift, hvor den sidste med regeringens anbefaling kunne træde i funktion, når regeringen bad om det. Det skulle bl.a. kunne ske, når omfattende samfundsinteresser var udsat for fare, og når forligsmændene anså en ny indgriben fra deres side som formålsløs.

Efter udviklingen i 1930'erne havde alle – måske med undtagelse af kommunisterne – erkendt, at arbejdskampe kan antage et sådant omfang, at staten har ret og pligt til at gribe ind. Kort sagt: Når parterne ikke længere føler sig i stand til at opfylde den ansvarsforpligtelse, det er at få skabt et forhandlingsresultat, og der ikke er udsigt til et resultat, og man derefter begynder at tage resten af samfundet som gidsler i sin egen kamp, kan en konflikt udvikle sig sådan, at der er ikke er nogen vej uden om et indgreb fra statens side, og det er den situation, vi står i i dag.

Selv om der er iværksat et nødberedskab, er situationen nu så alvorlig, at der ifølge regeringen er grund til at gribe ind. I 15 kommuner får 15.000 syge og ældre ikke længere besøg af hjemmesygeplejersker, og i nogle kommuner svares der kun på nødopkald fra en del af klienterne, hvilket skaber en utilfredsstillende utryghed. På sygehusområdet har det været nødvendigt at aflyse en lang række planlagte operationer og undersøgelser; 6.000 operationer og 28.000 forundersøgelser er blevet aflyst. Der er dybt utilfredsstillende, og det er uacceptabelt.

Vi er altså endnu en gang i den situation, som allerede regeringen Stauning tilbage i 1925 pegede på kunne nødvendiggøre et indgreb, nemlig en situation, hvor arbejdskampe bringer så alvorlige samfundsinteresser i fare, at arbejdsstandsningens ophør gennem samfunds-